RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 125.751 van 27 november 2003
in de zaak A. 115.456/X-10.753.

In zake : 1. Renaat DE BACKER,
2. Nelly VAN LONDERSELE
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. SOCQUET,
kantoor houdende te 3080 TERVUREN,
Merenstraat 28.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Renaat DE BACKER en Nelly VAN LONDERSELE op 16 januari 2002 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 13 november 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende verwerping van hun beroep tegen de beslissing van 18 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Liedekerke waarbij hun de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het verbouwen van een hoeve op een perceel gelegen te Liedekerke, Monnikbosstraat, kadastraal bekend Sectie C, nrs. 334 t, w2, h2/dl en 33 p;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 10 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat D. SOCQUET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de verzoekende partijen het vereiste belang bij het beroep ontbreken doordat zij niet beschikken over het certificaat zoals bedoeld in artikel 158, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: D.R.O.), hetwelk een noodzakelijke voorafgaande voorwaarde is voor het afleveren van een regularisatievergunning;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord repliceren dat, na een wijziging van de betreffende decreetsbepalingen, "thans niet meer als voorwaarde (wordt) gesteld dat de stedenbouwkundige inspecteur een vergelijk treft (en dat) ook in het geval de stedenbouwkundige inspecteur geen vergelijk aanbiedt, (...) nog steeds de regularisatievergunning (kan) worden bekomen (zodat,) wanneer de bestreden beslissing (...) zal worden vernietigd, (...) niets het verlenen van de vergunning in de weg (staat)";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie het belang benadrukken van het verschil tussen een niet-afgeleverd en een geweigerd certificaat van de stedenbouwkundige inspecteur, dat zij voorts betogen dat het bestreden besluit is gebaseerd op een aantal naar hun oordeel onwettige motieven die volstrekt vreemd zijn aan de artikelen 158 en 159 D.R.O. zoals geldend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk dat de "bevoegde minister klaarblijkelijk van oordeel was dat sowieso de werken waarop de aanvraag

sloeg niet voor regularisatie in aanmerking kwamen (en hierdoor) heeft nagelaten (...) de stedenbouwkundige inspecteur in het kader van de regularisatievergunning te polsen over diens bereidheid met betrekking tot de litigieuze werken een vergelijk voor te stellen" en dat "indien de minister op basis van de termen van het vernietigingsarrest tot het besluit kwam dat een regularisatie kon of moest worden afgeleverd, (...) hij onder het toen geldende wettelijke regime de stedenbouwkundige inspecteur (diende) te polsen omtrent de mogelijkheid tot het treffen van een vergelijk, (dat) geen enkel element van het dossier (...) toe(laat) te besluiten dat de stedenbouwkundige inspecteur zou hebben geweigerd dit vergelijk voor te stellen (...) (en dat) na uitvoering van het voorgestelde vergelijk en de daaraan verbonden opstelling van het attest, (...) de regularisatievergunning (kon) worden verleend", dat zij eveneens opmerken dat zij aldus op het ogenblik van het indienen van hun verzoekschrift een wettig belang hadden "dat bestond uit de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning nadat de bestreden vergunningsweigering door de Raad van State zou zijn vernietigd", dat "de mogelijkheid dat, na vernietiging, de vergunning opnieuw zou worden geweigerd, doch nu op basis van een nieuw motief, (...) aan dit belang geen afbreuk (doet)" en dat "het feit (...) dat de artikelen 158-159 DORO hangende het beroep tot nietigverklaring zijn gewijzigd, in de mate dat (...) het vergelijk en de uitvoering van een vergelijk geen noodzakelijke voorwaarde meer is voor het bekomen van een regularisatievergunning, (...) (het) belang in hoofde van beroepers enkel (kan) versterken";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in wezen niets toevoegt aan hetgeen zij in haar memorie van antwoord reeds heeft uiteengezet;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat bovenstaande argumentatie van de verzoekende partijen niets afdoet aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikten; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen

verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partijen derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang hadden bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerven; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**